

Vitéz György
FEGYVER SZÜNET

Ezerkilencszáztizennyolcat irtak akkor (és most is)

Elcsitulnak a hordágyasházak.
 Másfajta, szüneti mulatság készül:
 Forradalmak fekete szőllejét
 tapossa sok meztéláb talpas.
 Hogy nem lép többé papírtalpú csizma
 löszös latyakba, -fönn, a krétahegyek közt
 elnéptelenednek a barlangok; az Isonzo vize letisztul,
 összecsapja szárnyát a békeangyal.
 A Betlehem felé kúszó szörny
 megáll egy pillanatra. Allenby tábornok
 lehúzza csizmáját Damaszkuszban.
 (Peng-e a penge, Arábiai Lőrinc?)

A Pireneusoktól északra tüsszög a spanyolnátha,
 - immár nemzetközi -
 - majd aláírják Bisszt-Litovszkban is -
 s brekegni készülnek a párizskörnyéki békák.

A tizenegyedik hónap
 tizenegyedik napjának *
 tizenegyedik óráján
 A trombiták recsegnek.
 A katonák tisztelegnek.
 A halottak porladoznak.

Fő és zászlóhajítás.

Fiam, innét származik a gyalázat,
 mondta Gyula bácsi, a deportált államtitkár.
 Innét a bajuszos megváltók,
 innét a harag szőlleje.
Elhulltanak legjobbjaink (értsd itt Európát)
 s azóta is: szünet *nélkül*, hol itt, hol ott
 dörög a fegyver;
 guid pro guo: Csóvát vet a lángelme a nádtetőre
 s az eresz alatt gyűlik a falrahányt borsó.
 Igen, *ezt* a borsót törték az orrunk alá,
 hogy négyszólamban tüsszögünk tőle
 és mint a nénikék az énekes misén
 beleköhögnek a Sanctus utáni csendbe
 fulladozunk mi is. Oh, *dona nobis ...*
 Adj nekünk: tíz deka tökmagot,
 félliter tejet, öröklakást,
 (de egyelőre ne a Farkasréten)
 Opelt, Pözsót, két évi vakációt
 de legfőképpen azt, hogy *itt*, a két fülem közt
 szűnjön meg már az agyuk dörgedelme,
 a kard ki kard az eb ura fakó.
 Ne ecetesedjék meg az a drága must
 (must vagy soha)

legyen *külön* a háború
 és mindenkinek külön-külön
 béke.

1918. november 11. ón írták alá a nyugati fronton a fegyverszüneti egyezményt. A nyugati szövetségesek országaiban ez a nap a mindkét világháborúban elesett katonák emlékére is.